

καὶ τὴν ψυχὴ μου νοιώθω ἐγὼ
σὰ μαγικὸ καθρέφτη.

Καὶ βλέπω στ' ἀργοφώτισμα
τοῦ μακρυσμένου ἀπείρου,
τοῦ νοῦ τὸ νυχτοπάλημα
καὶ τὸ χαμὸ τοῦ ὀνείρου.

Τὰ πρῶτα βήματα τοῦ ποιητῆ, δὲν εἶναι βέβαια μεγάλα, κ' ἡ πνοή του δὲν ἀνασαίνει βαθιά. Ξαναδιαβάζοντας τώρα τὰ «Συντρίματα», στὸ δεύτερό τους τύπωμα, αἰστανόμαστε τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴ σταθερότητα πὺν τὰ σημαδεύει. Γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη (1899) τὰ χαρίσματα τοῦτα εἴτανε κάτι τὸ ξεχωριστό.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΔΥΟ ΔΩΡΑ

Μ. Κ.

Ἐνα βράδυ σὲ συνάντησα ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, τόσα χρόνια πὺν εἶχα νὰ σὲ ἴδω.

Μεγάλῃ Πέμπτῃ βράδυ.

Ὁρθία, στὸ μαρμαρένια σκαλοιάτια κάποιας ἐκκλησιᾶς τοῦ Σταν-ροδρομοῦ συνάξεις ἐράνους γιὰ τοὺς πληγωμένους.

— Γιὰ τοὺς τραυματίες, μοῦ εἶπες καὶ μὲ φώναξες μὲ τὸ παλιὸ ἐκεῖνο τὸ χαϊδευτικὸ μου ὄνομα, πὺν πάω νὰ τὸ ξεχάσω γιὰτὶ βάλθηκαν νὰ μοῦ τὸ κλέψουν ἢ ξενητεῖα κι ὁ θάνατος.

— Γιὰ τοὺς τραυματίες !

Κ' εἴταν ἡ φωνή σου ἡ ἴδια ἀκόμα ἡ ὀλέγλυκεια πὺν μὲ τρέλαινε καὶ πὺν θὰ μποροῦσα νὰ τὴν ξεχωρίσω ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες ἀπὸ τίς πὺν ἁρμονικές...

Ἐβγαλα τὸ φτωχικὸ μου πορτοφόλι κ' ἔρρηξα ἓνα χαρτονόμισμα στὸ κλειστὸ κιβώτιο πὺν κρατοῦσες.

— Εὐχαριστῶ.

Ἀπομακρύνθηκα ἀργὰ ἀργά.

Μὲ ξαναφώναξες.

— Τὴ «Ματωμένη Καρδιά», μοῦ εἶπες ζητώντας τὸ τελευταῖο μυ-

θυστόρημά μου, τὸ πονεμένο ἐκεῖνο μου παιδί, ὅπου τὸ σφράγισα μὲ τὴ μαύρη βοῦλα τῶν θανάτων.

Ἔτρεξα βιαστικὸς σ' ἓνα κοντινὸ βιβλιοπωλεῖο, τὸ πῆρα καὶ σοῦ τῶφερα σημαδεύοντας στὴν πρώτη σελίδα τὴν ὑπογραφή μου.

Τράβηξα ἔπειτα πάλι πρὸς τὴ θύρα τῆς ἐκκλησιᾶς, νὰ παρακολουθῶ ἀθώρητος τὸ μᾶζεμα τοῦ ἔρᾶνου σου.

Σουρούπιαζε κ' ἐκεῖ στὴν ἄκρια μου ὀλομόναχος, εἶδα ξαφνικὰ μὲ τὰ θαμπὰ μάτια τῆς ἀνάμνησης, συγχισμένο μὲ τὶς ἀράχνες τῶν περασμένων τὸν ἑαυτό μου ἓνα πρωῒνὸ σὲ κάποιον ὀλόφωτο προάστειο τῆς Πόλης, παιδί, μαθητὴ τοῦ γυμνασίου. Πλάϊ μου ἔστν, κορίτσι μὲ κοντὰ φουστάνια, μαθήτρια τοῦ παρθενιαγωγείου, μὲ βοηθοῦσες ν' ἀμολίσουμε ἓνα μεγάλο χαρταετὸ πολύχρωμο, πού τὸν ἐτοίμαζα ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ σοῦ τὸν χαρίσω.

Εἶταν ἡ μέρα τῆς γιορτῆς σου κ' εἴσουν τόσο ὁμορφη! Τὰ καστανά σου μῖτια τόσο καθάρια, διάφανα, τὰ ξανθά σου μαλλιά τόσο ἀστραφτερά καὶ πλούσια, πού ἐγὼ κρυφὸς κι ἀνομολόγητος ζουλιάρης, σὲ τραβοῦσα μὲ μύριες πρόφασες μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον κι ἀπὸ τὰ πολυσύχναστα μέρη, γιατί—δυστυχία μου — οἱ νέοι κυνηγοὶ πού ἔρχονταν ἀπὸ τὴν Πόλη γιὰ τὰ ὀρεῦκια, ἄρχιζαν νὰ σὲ γλυκοκοιτάζουν καὶ νὰ σοῦ κάνουν πατινάδες.

Ἔ, περασμένος καιρὸς πίκρας καὶ γλύκας.

Τώρα νυχτώνει . . .

Ἐσὺ ὄρθια ἀκόμα στὰ скалоπάτια τῆς ἐκκλησιᾶς ξακολουθᾷς νὰ μαζεύεις τὸν ἔρᾶνό σου κ' ἐγὼ ἀθώρητος στὴ γωνιά μου, συλλογιέμαι τὰ δυὸ τόσο διαφορετικὰ χαρίσματα πού σ' ἔκαμα μέσα στὴ ζωῇ, ἓναν πολύχρωμον χαρταετὸ καὶ τὸ στερνὸ πονεμένο μου βιβλίον.

Πόλη.

ΑΝΤ. ΓΙΑΛΟΥΡΗΣ